

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

СОВЕТ НА ЕВРОПА

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТИ ОДДЕЛ

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

(Жалба бр. 14419/03)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

24 февруари 2011

Оваа пресуда ќе стане конечна во согласност со условите предвидени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

Напомена: Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

Во случајот **Чангов против Република Македонија**,

Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во судски совет во состав:

Zdravka Kalaydjieva, *Претседател*,

Мирјана Лазарова Трајковска

Julia Laffranque, *судии*,

и Stephen Phillips, *секретар на одделот*

Расправајќи на затворена седница на 31 јануари 2011 година,

Ја донесе следнава пресуда, усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Постапката е иницирана со жалба (бр. 14419/03) против Република Македонија поднесена до Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи (“Конвенцијата”) од страна на македонскиот државјанин, г-дин Душко Чангов (“жалителот”), на 12 февруари 2003 година.
2. Македонската Влада (“Владата”) беше застапувана од страна на нејзиниот агент г-ѓа Р. Лазареска Геровска.
3. На 28 ноември 2006 година Претседателот на Петтиот оддел одлучи да ја комуницира жалбата до Владата. Во согласност со Протоколот 14, жалбата беше алоцирана на Комитет од три судии.

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

4. Жалителот е роден 1942 година и живее во Скопје. Тој е управител и самостоен сопственик на друштво со ограничена одговорност, компанијата Техно-Интерекспорт (“Т.”), купувач и правен следбеник на компанијата Унимонт (“У.”) која престанала да постои на 4 февруари 1994.

А. Прв сет на постапки

5. На 13 јуни 1990 У. поднела тужба за надомест против друга компанија.

6. По враќањето на случајот на повторно постапување од страна на Врховниот суд на 18 ноември 1998, Основниот суд Гевгелија, кој во меѓувреме станал суд со надлежност во предметот, делумно ја уважил тужбата на Т. на 24 октомври 2005. Оваа одлука била потврдена од страна на Апелациониот суд Скопје на 28 јуни 2006. На 16 април 2008 Врховниот суд ја отфрлил како ненавремена ревизијата поднесена од страна на Т.

Б. Втор сет на постапки

7. На 3 ноември 1992 У. побарала извршување на судската одлука донесена во нивна полза. На 6 ноември 1992 тогаш надлежниот суд издал извршно решение против приватна компанија (“должникот”). На 21 декември 1992 решението било укинато. Постапката продолжила како парнична постапка.

8. Во постапка за решавање на судир на надлежности, случајот бил доделен на Основниот суд Скопје (“првостепениот суд”), како надлежен суд да одлучува по тоа прашање.

9. На 20 ноември 1998 Т. се жалеле против одлуката од 21 декември 1992. Апелациониот суд Скопје ја одбил жалбата со одлука од 21 февруари 2001.

10. На 6 декември 2004 првостепениот суд ја прекинал постапката со оглед на тоа дека должникот, сега тужен, во меѓувреме престанал да постои. Странките не се сложиле околу тоа дали одлуката му била доставена на жалителот. Според Владата, случајот бил архивиран на 25 декември 2005. Не бил поднесен доказ околу тоа дали оваа информација му била проследена на жалителот.

В. Трет сет на постапки

11. На 31 јануари 1994 У. поднеле тужба за штета против тогашната Служба за општествено книговодство, државна институција. Тужбата се однесувала на наводни неправилности во извршувањето на барањето на У, кое било предмет и на осмиот сет на постапки (види Е. подолу).

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

12. На расправата на 27 ноември 2002, Т. го посочиле Министерството за финансии, како правен следбеник на Службата, за тужен во постапката.

13. На 19 септември 2003 Основниот суд Скопје го одбил барањето на Т, бидејќи нашол дека Министерството за финансии дејствувало во согласност со законот. Одлуката била потврдена од страна на Апелациониот суд Скопје и Врховниот суд во пресудите од 3 февруари 2005 и 14 јуни 2006 соодветно.

Г. Четврт сет на постапки

14. На 7 април 1995 жалителот побарал извршување на правосилна пресуда од 20 мај 1988 со која три физички лица (“должниците“) биле задолжени солидарно да му платат одреден износ на пари. На 14 април 1995 тогаш надлежниот суд го дозволил барањето и ги задолжил должниците да го платат долгот, заедно со камата.

15. На 2 септември 1996 првостепениот суд го поништил судското решение од 14 април 1995 во однос на каматата. Тој ја потврдил остатокот од решението и наложил повторна пресметка на каматата. Во меѓувреме, двајца од должниците починале. Нивните наследници го презеле долгот. На 5 јуни 1997 Апелациониот суд Скопје ја укинал одлуката на првостепениот суд и му наложил на понискиот суд да продолжи со извршувањето.

16. Долгот од пресудата подоцна бил делумно решен. Долгот останал неизвршен само во однос на еден од должниците.

17. На 6 септември 1999 првостепениот суд одредил забрана на определен дел од платата на должникот. Извршувањето не било успешно затоа што во меѓувреме должникот бил отпуштен од работа.

18. На 30 јуни 2000 жалителот поднел предлог за извршување во однос на земјишна парцела во сопственост на односиот должник. На 13 октомври 2000 првостепениот суд го дозволил тој предлог.

19. На 27 декември 2001 првостепениот суд одредил вештачење и продажба на земјата со јавно наддавање. Тој го задолжил жалителот да изврши авансна исплата на трошоците на вештачењето. Судот исто така го информирал жалителот дека одлуката од 13 октомври 2000 не била доставена на должникот. Судот побарал од жалителот да му помогне на судскиот доставувач во успешна реализација на доставата на судското

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

решение. Жалителот изјави дека тој направил два неуспешни обиди за достава на решението до должникот.

20. На 8 ноември 2002 првостепениот суд ја запрел постапката со оглед на тоа што дел од долгот веќе бил намирен, и дека жалителот пропуштил да ги плати трошоците за вештачење во врска со преостанатиот дел од долгот. Според жалителот, тој дознал за оваа одлука на 13 март 2007. На 21 март 2007 жалителот ја обжалил одлуката. Во отсуство на било какви докази за спротивното, не била донесена понатамошна одлука во оваа постапка.

Д. Петти сет на постапки

21. На 26 ноември 1999 Т. побарале извршување на судската одлука од 24 декември 1998 со која била утврден долг против приватна компанија (“должникот”). Тој предложил приходот на должникот стекнат по основа на изнајмување на деловен простор да се префрла на неговата сметка. На 30 ноември 1999 првостепениот суд го дозволил тој предлог. На 13 декември и наложил Т. да ги плати судските трошоци и да поднесе доказ дека односните простории се во сопственост на должникот.

22. На 30 март 2000 Т. го повлекле почетното барање со оглед на тоа што не можеле да обезбедат доказ кој се однесувал на предметната недвижност. Тие исто така поднеле ново барање со предлог за алтернативни мерки за извршување, односно попис и јавна продажба на подвижниот имот на должникот. Т. едновременно предложил судските такси да бидат наплатени од неговата сметка. На 4 април 2000 првостепениот суд го дозволил барањето на Т.

23. Заради стурктурни промени кои влијаеле на должникот, на 5 април 2001 Т. го повлекле своето барање и поднеле нов предлог за извршување со одземање, проценка на вредноста и јавна продажба на уделите во капиталот на правниот следбеник на должникот (“следбеникот”).

24. На 17 мај 2001 првостепениот суд, со формална одлука, го одбил барањето на Т. од 26 ноември 1999, бидејќи тој пропуштил да ја испочитува наредбата од 13 декември 1999. Во друга одлука од истиот датум, судот го дозволил предлогот на Т. од 5 април 2001 и му наредил на следбеникот да ја забележи наредбата за конфискација во своите книги. Судот исто така забранил тргување со уделите. Судот одредил нивна продажба дури откако

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

истите ќе бидат проценети, и по конечност на одлуката од 17 мај 2001. Еден од сопствениците на акции на следбеникот ја спорел ваквата одлука на судот со жалба, која била одбиена на 9 ноември 2001.

25. Според Владата, на 18 април 2002 од Т. било побарано да ги плати судските такси. Не бил поднесен никаков доказ како поткрепа на таквите наводи.

26. На 22 декември 2003 Т. го информирал првостепениот суд дека нивната сметка била блокирана од страна на Агенцијата за работа со блокирани сметки, и предложиле судските такси да бидат платени преку таа агенција.

27. На 11 март 2004 првостепениот суд му наредил на Т. да поднесе информации за следбеникот и неговото седиште, со предупредување дека во случај на непочитување барањето би било одбиено. На Т. исто така им било наредено да ги платат судските такси.

28. Се чини дека случајот бил архивиран, но дека бил преотворен по барањето подесено од Т. на 27 септември 2005. Тоа произлегува од писмо од Т. со датум 10 август 2006 во кое исплаќа информации до судот за адресата на следбеникот. На 21 септември 2006 Т. го повлекле барањето за извршување. Соодветно, на 22 септември 2006 првостепениот суд ја запира извршната постапка.

29. На 18 декември 2006 година Т. побарале извршување од страна на приватни извршители во согласност со Законот за извршување од 2005 (види став 52 подолу). Во отсуство на докази за спротивното, барањето за извршување на Т. сеуште не е извршено.

Ѓ. Шести сет на постапки

30. На 11 ноември 1993 тогаш надлежниот суд наредил извршување на правосилна судска одлука донесена во полза на У. против приватна компанија (“должникот”). На 1 декември 1994 таа одлука станала конечна.

31. На 12 мај 1998 Т. побарал од судот да ја заврши извршната постапка. На 15 јули 1998 Основниот суд Скопје (“првостепениот суд“) го одбил тој предлог со оглед на тоа што помеѓу странките во врска со истите правни прашања била во тек парнична постапка. На 7 октомври 1998 Апелациониот суд Скопје ја прифатил жалбата на Т. и ја укинал одлуката на понискиот суд.

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

32. На 20 септември 1999 првостепениот суд го одбил барањето на Т. како веќе пресудена работа. Според жалителот, Т. ја обжалил таа одлука пред Апелациониот суд Скопје, но предметот со сите списи наводно не бил доставен од страна на првостепениот суд на одлучување, бидејќи Т. не ги платил судските такси. Не бил поднесен доказ за да се потврдат наводите на жалителот.

33. Според Владата, случајот бил архивиран во 2003 и уништен во 2005.

Е. Седми сет на постапки

34. Според жалителот, врз основа на конечна судска одлука од 1998, на Службата (види став 11 погоре) и било наложено да префрли одреден износ на средства од сметката на претпријатие во општествена сопственост на сметката на Т. Службата делумно го извршила налогот, но наводно пропуштила да изврши трансфер на износот на каматата, како што тоа било побарано од страна на Т. Следствено, на 12 февруари 1999 Т. побарал од судот да ја исправи наводно погрешната пресметка на каматата од страна на Службата.

35. На 18 февруари 1999 Основниот суд Скопје и наложил да се изврши вештачење во врска со пресметката на каматата, како и на тоа дали Службата постапила по наредбата. На Т. му било наложено да ги плати трошоците за вештачење. Вештакот наводно ги вратил списите на предметот до судот за да се префрлат во Службата.

36. Според жалителот, случајот не бил никогаш префрлен во Службата, со оглед на тоа што таа престанала да постои и со закон не бил специфициран нејзин правен следбеник.

37. Се чини дека случајот бил архивиран во 2005. Владата потврдила дека предметот бил архивиран и уништен. Жалителот не го посочил датумот на кој дознал дека предметот бил архивиран.

Ж. Осми сет на постапки

38. На 3 ноември 1992 У. поднела предлог за извршување против градежна занаетчиска задруга (“должникот”). На 17 ноември 1992 тогаш надлежниот суд донел наредба за извршување.

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

39. По носењето на две одлуки за повторно одлучување, на 11 ноември 1993 судот забележал дека одлуката од 17 ноември 1992 станала правосилна во однос на главниот долг и каматата (пресметана до 15 октомври 1992) и и наложил на Службата да го префли износот на сметката на У. Тој понатаму одлучил дека постапката која се однесува на останатиот дел на каматата ќе продолжи во парница. Таа одлука била потврдена на 7 декември 1993.

40. Во парнична постапка, на 1 март 1994 првостепениот суд го уважил барањето на У. во одлука која била потврдена по жалба на 31 мај 1994. На 22 декември 1994 Врховениот суд го усвоил барањето за заштита на законитоста поднесено од страна на јавниот обвинител и ги укинал тие одлуки.

41. На расправата одржана на 9 јуни 1995, жалителот како законски застапник на У. изјавил дека е склучена спогодба за намирување на основниот долг со камата (пресметана до 15 октомври 1992). На истиот датум, Стопанскиот суд го отфрлил како ненавремено барањето на У. во однос на преостанатиот дел од каматата. На 15 мај 1997 Апелациониот суд Скопје ја потврдил пресудата на пониските судови. На 25 декември 1998 Врховниот суд го одбил барањето за ревизија поднесено од страна на У.

42. Според жалителот, во 1996 Т. поднел предлог за извршување на барање (“првото барање“) утврдено со правосилна пресуда. Со оглед на тоа што предлогот наводно бил изгубен, на 16 мај 1996 Т. поднел уште еден предлог за извршување (“второ барање“). Според жалителот, овие два предлога се однесувале на одлуката од 17 ноември 1992.

43. На неодреден датум, Стопанскиот суд побарал од Т. да ја посочи конечната пресуда на која се повикувал вториото предлог за извршување, како и да обезбеди печат со потврда за извршност на пресудата. Т. не го постапиле по ова барање.

44. Според жалителот, оттогаш не било преземено никакво дејствие, бидејќи предметот со списите бил изгубен и Т. не биле во обврска да поднесат нов предлог и по трет пат.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО И ПРАКСА

A. Законот за извршна постапка од 1997

45. Во согласност со член 13 од Законот за извршна постапка од 1997 (“Законот од 1997“), одредбите од Законот за парнична постапка сообразно се применуваат на извршната постапка, освен доколку со законот од 1997 или со некој друг закон не е поинаку одредено.

46. Согласно членот 29 од Законот од 1997, судовите се обврзани да ги извршуваат долговите по основ на пресуди преку средствата и предмети специфицирани во предлогот за извршување.

47. Членот 33 пропишува дека трошоците на извршувањето треба да бидат покриени однапред од страна на доверителот.

48. Членот 35 пропишува дека предлогот за извршување треба да ги содржи: должникот и доверителот, извршната исправа, обврската на должникот, средствата и предметот на извршување, и други податоци потребни за спроведување на извршувањето.

49. Според членот 158(1) од Законот за парнична постапка (“Законот од 1998“), во сила во тој период, судот ќе ја из земе од плаќање на трошоците на постапката онаа странка која, врз основа на нејзиниот или неговиот финансиски статус, не би можела да ги поднесе трошоците на постапката без влијание врз потребните средства за егзистенција нему или неа и на нивното семејство.

50. Членот 158 (2) пропишува дека изземањето од трошоците на постапката се однесува на судските трошоци плаќањето на трошоците кои се однесуваат на сведоци и вештаци однапред, на увидот и на судските огласи.

51. Според членот 158 (3), надлежниот суд може да из земе страна во постапката од плаќање на судската такса доколку тоа плаќање значително би ги намалило средствата за егзистенција на таа странка и на членовите на нејзиното семејство.

Законот за извршување од 2005

52. Членот 3 од Законот за извршување од 2005 (“Законот од 2005“) пропишува дека извршителите го спроведуваат извршувањето.

53. Извршната постапка започната пред да влезе во сила законот од 2005, ќе продолжи, до јули 2011, според законот од 1997 година. Потоа, ќе се применува законот од 2005 (согласно Законот од 2010 кој го измени Законот од 2005 година).

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 6 СТАВ 1 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

54. Жалителот се жалеше дека должината на некои од оспорените постапки, како и неизвршувањето на правосилните пресуди на другите сетови на постапки не се во согласност со барањето за “разумен рок“ според членот 6 од Конвенцијата. Тој понатаму наведе дека на компанијата Т. и бил оневозможен пристап до суд во петтиот и шестиот сет на постапки, бидејќи домашното право не им дозволувало на правни лица да побаруваат изземање од судските трошоци и судските такси. Членот 6 став 1 од Конвенцијата, во делот кој е релевантен, пропишува:

“ Во определувањето на неговите граѓански права и обврски...секој има право на фер...судење во разумен рок од страна на....трибунал... “

A. Допуштеност

*1. Приговор за недопуштеност *ratione personae* во однос на првиот, вториот, третиот, петтиот, шестиот, седмиот и осмиот сет на постапки*

55. Владата приговараше дека жалбите на жалителот во однос на горенаведените сетови на постапки се некомпатибилни *ratione personae* со одредбите од Конвенцијата. Тие спореа дека само У. и Т. , како правни лица, се странки во оспорените постапки, додека жалителот настапувал само како нивни законски застапник.

56. Жалителот ги оспори аргументите на Владата.

57. Судот потсетува дека терминот “жртва“ во членот 34 од Конвенцијата се однесува на лицата директно засегнати од дејствието или пропуштањето

кое е во прашање (види на пример, *Eckle v Germany*, 15 јули 1982, став 66, *Серија А, бр. 51*). Во односниот случај, Судот забележува дека жалителот не бил странка во релевантните постапки. Тој понатаму забележува дека жалителот е единствен сопственик и управител на Т., купувачот, и оттука правен следбеник на У. Сепак, жалителот е единствениот сопственик на друштво со ограничена одговорност и не презентирал никаков доказ дека Т. престанала да постои и дека не била во можност да ја поднесе жалбата во свое име. Следствено, приговорите на Владата мора да бидат прифатени (*види a contrario, Граберска против Република Македонија (бр. 6924/03, став 41, 14 јуни 2007)*)

58. Следи дека жалбите на жалителот во однос на горните постапки се некомпатибилни *ratione personae* со одредбите на Конвенцијата во смисла на членот 35 став 3(а) и мора да се одбијат согласно членот 35 став 4.

2. Заклучок

59. Судот смета дека жалбата на жалителот во однос на четвртиот сет на постапки не е очигледно неоснован во смисла на членот 35 став 3(а) од Конвенцијата. Исто така смета дека тој не е недопуштен по било кој друг основ. Оттука, мора да се прогласи за допуштена.

Б. Основаност

Жалбата за неизвршување во однос на четвртиот сет на постапки

(а) Општи принципи

60. Судот потсетува дека извршувањето на пресуда донесена од било кој суд мора да се смета за интегрален дел од “судењето“ за целите на членот 6 од Конвенцијата (*види Јанкуловски против Република Македонија, бр. 6906/03, став 33, 3 јули 2008*). Уште повеќе, тој смета дека државата има позитивна обврска да го организира системот за извршување на пресуди кој е ефективен, како законски така и во пракса, и кој обезбедува извршување без непотребно одложување (*види Пецеви против Република Македонија, бр. 21839/03, став 29, 6 ноември 2008*). Сепак, Судот забележува дека одговорноста на државата за извршување на пресуда против приватна

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

странка не се протега понатаму од вмешувањето на државните органи во извршната постапка. Тогаш кога извршната постапка е прекината од судот во согласност со националното законодавство, одговорноста на државата завршува (*Мартиновска против Република Македонија (одлука) бр. 22731/02, 25 септември 2006*).

(i) Произнесувања на странките

61. Владата изјави дека постапките била запрени бидејќи жалителот пропуштил да ги плати трошоците за вештачење (види точка 20 понапред).

62. Жалителот ги оспори аргументите на Владата.

(ii) Оценка на Судот

63. Судот забележува дека извршната постапка, започната 1995, била првобитно поведена против три физички лица. До 1999 барањето на жалителот било извршено спрема двајца од должниците. За остатокот од барањето, жалителот побарал извршување на 30 јуни 2000. Судот оттука ќе ја испита жалбата на жалителот во однос на постапката започнувајќи од таа дата. Постапката била запрена на 8 ноември 2002 поради пропуштањето на жалителот да ги плати трошоците за вештакот. Не била преземена никаква понатамошна акција до 21 март 2007, кога жалителот се жалел против таа одлука. Се чини дека не била донесена никаква понатамошна одлука во текот на оваа постапка.

64. Судот не може, а да не заклучи дека барањето на жалителот од 30 јуни 2000 не е сеуште извршено.

65. Судот забележува дека жалителот не покажал никаков активен интерес за исходот на постапките од 2001 до 2007 (види ставови 19-20 понапред).

66. Независно од погоренаведеното, а имајќи ги предвид сите околности на случајот, Судот смета дека, избегнувајќи преземање на соодветни и ефективни мерки за извршување на остатокот од предлогот на жалителот, домашните судови ги лишиле одредбите од членот 6 став 1 од Конвенцијата од сите корисни ефекти (*види Каланоски против Република Македонија, бр. 31391/03, ставови 26-27, 17 декември 2009*).

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

67. Оттука, има повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата.

III. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 14 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

68. Жалителот понатаму се жалеше дека Т. била дискриминирана во петтиот и шестиот сет од постапката, со оглед на тоа што домашното право пропишува различни правила за правни и физички лица што се однесува до изземањето од судските такси.

69. Членот 14 од Конвенцијата пропишува:

“ Уживањето на правата и слободите поместени во Конвенцијата ќе биде обезбедено без дискриминација на било која основа како што се пол, раса, боја, јазик. Религија, политичко или друго мислење, национално или социјално потекло, припадност на национално малицнство, сопственост, место на раѓање или некој друг статус“

70. Судот забележува дека жалителот пропуштил да поднесе уставна тужба пред Уставниот суд со наводи за третман на дискриминација, иако според националното право тој суд има полна надлежност да постапува по жалби поднесени од било кое лица, кое тврди дека е жртва на повреда на истите права и слободи за кои жалителот сега тврди повреда пред Судот (*види, mutatis mutandis, Шујакова против Република Македонија (одлука), бр. 67914/01, став 2, 6 март 2003*).

71. Следи дека овие жалби мора да бидат одбиени според членот 35 ставови 1 и 4 од Конвенцијата за неисцрпување на домашните лекови.

IV. ПРИМЕНА НА ЧЛЕНОТ 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

72. Членот 41 од Конвенцијата пропишува:

“ Доколку Судот оцени дека постои повреда на Конвенцијата или нејзините протоколи, и доколку внатрешното право на високата договорна страна која е засегната, дозволува само делумна отштета, Судот, доколку е неопходно, ќе додели правична отштета на оштетената страна“

A. Штета

73. Жалителот побаруваше 89 660 евра на име на материјална штета, што се однесува на сите оспорени сетови на постапки. Оваа бројка кореспондира

ЧАНГОВ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

со загубениот приход и со досудениот износ во основната постапка, заедно со каматите. Тој исто така побаруваше глобален износ од 96.000 евра на име на нематеријална штета за претрпено емоционално страдање како резултат на неефикасноста на домашните постапки.

74. Владата ги оспори овие побарувања.

75. Судот забележува дека, што се однесува на четвртиот сет на постапки, жалителот не поднел никаков доказ дека должникот, физичко лице, имал доволно средства да го намира неговото барање. Оттука, Судот го одбива барањето под овој наслов.

76. Сепак, Судот наоѓа дека жалителот морал да претрпи нематеријална штета на сметка на констатираната повреда. Одлучувајќи на еднаква основа, му доделува 600 евра под овој наслов.

Б. Трошоци

77. Жалителот исто така побаруваше 3 202 евра за трошоци направени пред домашните судови. Тој не поднесе никакво барање во однос на трошоците направени пред Судот.

78. Владата ги оспори овие барања.

79. Судот потсетува дека само оние трошоци кои се навистина и неопходно направени, а во врска со повредата, и кои се разумни, морат да се надоместуваат според членот 41 (*види Kyrtatos v Greece, бр. 41666/98, став 62, ECHR, 2003-VI*). Што се однесува до барањето на жалителот за направените трошоци во постапките пред домашните судови, Судот забележува дека тие трошоци не биле направени со цел да се бара, преку домашниот правен поредок, превенција и надомест за повредите сторени пред Судот. Следствено, не доделува сума по овој основ (*види Милошевиќ против Република Македонија, бр. 150056/02, став 34, 20 април 2006*).

В.Затезна камата

80. Судот смета дека е соодветно затезната камата да се базира на најниската стапка за позајмени средства на Европската Централна Банка, на која треба да се додадат три процентни поени.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО

1. *Ја прогласува* жалбата по однеса на долгото неизвршување на правосилна пресуда во четвртиот сет на постапки за допуштена, а остатокот на жалбата за недопуштена,
2. *Смета* дека има повреда на членот 6 став 1 на Конвенцијата во однос на четвртиот сет на постапки,
3. *Смета*
 - а) дека одговорната држава треба да му плати на жалителот 600 евра (шестотини евра) во рок од три месеци од датумот на оваа пресуда, на име на нематеријална штета, плус било која такса која би можела да биде наплатена, конвертирани во националната валута на одговорната држава по стапка применлива на датумот на исплатата,
 - б) дека од истекот на горенаведените три месеци па се до исплатата ќе се засметува камата по стапка еднаква на најниската стапка за позајмени средства на Европската Централна Банка за периодот до плаќањето плус три процентни поени,
4. *Го отфрла* остатокот од барањето на жалителот за правичен надомест.

Изготвено на англиски, и доставено на писмено на 24 февруари 2011, согласно членот 77 ставови 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Stephen Phillips
Секретар

Zdravka Kalaydjieva
Претседател